

Հովհաննես Թումանյան

Ես նայում եմ. իմ առջև...

Ես նայում եմ. իմ առջև
Ահա տիրոջ աշխարհը.
Բերրի դաշտերը մինչև
Հեռու լեռանց այն շարքը:

Լայնարձակ, դալարագեղ
Տարածվում են և կորչում
Մշուշի մեջ, իսկ այնտեղ
Ճոխ անտառն է կանաչում:

Ուր որ ազատ շրջելով

Ապրում են երե, գազան,
Եվ թռչունքը ճախրելով
Երգ են ասում գոհության:

Ահա, շքեղ դաշտի միջով
Գալարվում է և անցնում

Հանդարտ գետը մրմունջով
Հեռո՛ւ, հեռու է գնում:

Նրա դալար ափերում
Մինը հագար է բերում.
Սակայն ահա, մյուս կողմում

Կապույտ ծովն է մեղմ ծփում:

Ինչքա՛ն ճոխ է, հրաշալի,
Այս աշխարհը լայն, արձակ,
Ամեն մի շունչ աչքը լի
Կապրի այստեղ համարձակ:

Ես նայում եմ, և մի միտք
Հղանում է ինձանում.
Ինչո՞ւ համար են մարդիկ
Իրար գրկում, սպանում:

1889